

[Aksel Møller.]

1944 af Tyskerne paa Grund af Politiets og Grænsegendarmeriets Indstilling og paa Grund af den Fare, som den tyske Besættelsesmagt ansaa dem for at være.

Vi er i Udvalget taknemmelige for, at den højtærede Minister for særlige Anliggender har taget Initiativet til denne Udvidelse. Det var ogsaa efter den højtærede Ministers Ønske, at § 31 blev ændret, saaledes at Skellet mellem Forsørgere og Ikke-Forsørgere bortfaldt. Aarsagen hertil er den bestandige Bestræbelse, der har været for, at Krigs-Ulykkesforsikringen for søfarende og denne Lovgivning kunde falde saa tæt sammen som muligt.

Dermed har jeg i alt væsentligt nævnt de mere betydningsfulde Ændringsforslag.

Jeg vil ogsaa gerne have Lov til paa Udvalgets Vegne at anføre, at en Del af Paragrafferne har det voldt nogen Vanskelighed at komme igennem. Aarsagen hertil er den, at disse Paragraffer, især § 56 og § 63, har manglet Retningslinier, hvorefter Administrationen kunde arbejde. Vi forstaar meget vel, at disse Mangler har været uundgaelige. Vi forstaar meget vel, at man her har staaet over for en Lovgivningsopgave, hvor Erfaringerne var forholdsvis smaa, og hvor man kunde tænke sig en uhyre Mangfoldighed af Tilfælde, hvor det vilde være ubilligt ikke at kunne komme til Hjælp. Udvalget har derfor for søgt i Stedet for at stille Ændringsforslag at opstille nogle Retningslinier i Betænkningen.

Det skal straks siges, at disse Retningslinier er meget lidt udtømmende. Hvad f. Eks. angaar § 56, der handler om særlige Støtteforanstaltninger, hvor der har fundet Afbrydelse af en Uddannelse Sted, Udsættelse af Uddannelsen, Afbrydelse af Erhverv o. s. v., har Udvalget ment at maatte indføre i Betænkningen, at Tankegangen for Administrationen burde være den, at der handles efter Princippet: Hjælp til Selvhjælp.

Hvad videre angaar Spørgsmaalet om, hvem der skal støttes efter § 56, er Udvalget naaet til i alt Fald en beskeden negativ Bemærkning, som maaske dog kan betyde en Rettesnor i visse Tilfælde. Vi er nemlig naaet til det Resultat, at man i alt Fald ikke burde give disse Støtteforanstaltninger Virkning over for Personer, som f. Eks. havde forladt Landet, uden at der var egentlig Aarsag dertil. Man vil selvfølgelig ikke dermed benægte, at en Person kan have følt sig truet og af den Grund være flygtet, skønt det maaske se-

nerne kan konstateres, at han i Virkeligheden ingen Anledning har haft til at føle sig truet. Vi mener dermed kun, at Personer, som har fundet, at det var interessantere at komme ud af Landet og se, hvordan der saa ud i en Del af den frie Verden, og som af den Grund har forladt Danmark, ikke bagefter bør kunne komme og søge Statens Hjælp efter § 56.

Det er ogsaa Udvalgets Mening med Betænkningen at indskærpe, at § 63 maa have Karakteren af en absolut Undtagelsesbestemmelse. § 63 har nemlig det i og for sig besynderlige Indhold, at den vidt fortolket meget nemt kunde føre til, at der overhovedet ingen Grænser eksisterede i de øvrige 62 Paragraffer, og det har naturligvis ikke været den højtærede Ministers Hensigt og heller ikke Udvalgets Hensigt, at en Paragraf skulde kunne fortolkes saa vidtgaaende. Det afgørende i denne Paragraf er, at den anvendes i Undtagelsestilfælde, at den anvendes i enkelte Tilfælde, som enkeltvis forelægges Finansministeren og Rigsdagens Finansudvalg til endelig Afgørelse.

Endelig har jeg nogle Bemærkninger at gøre med Hensyn til § 44. Det ses, at denne Paragraf udelukker Personer under 18 Aar fra Retten til Godtgørelse for Lidelse og Tort. Udvalget har ment, at det var heldigt at gøre opmærksom paa, at denne Aldersbestemmelse saavel som andre Betingelser i Paragraffen kan der dispenseres fra i Henhold til § 45. Det er nemlig givet, at der eksisterer en lang Række Tilfælde, hvor Personer under 18 Aar er kommet i en saadan Situation, at det vilde være urimeligt at udelukke dem fra Adgangen til at modtage Godtgørelse for Lidelse og Tort.

Mere almindeligt har Udvalget drøftet den Situation, der opstod for de Hjem, som blev ramt af Begivenhederne den 22. Juni 1941, ved Kommunisternes Internering. Man har over for Udvalget anført, at den offentlige Hjelpeaktion ofte kom saa sent til Undsætning for disse Familier, at der opstod følelige økonomiske Tab, som gav sig Udtryk i en mærkbar Forringelse af Hjemmenes Vedligeholdelse. I den Anledning henviser Udvalget til de Erstatningsmuligheder, som rummes i § 56, 2det Stykke, der taler om, at der kan ydes Erstatning, hvor der kan paavises følelige økonomiske Tab.

Naar nu dette Lovforslag til sin Tid forlader Rigsdagen som Lov og alle disse Erstatninger og Hædersgaver og Godtgørelser begynder at løbe, vil der naturligvis opstaa